

Nú ferðast fólk ikki so nógv um Oyrargjógv og Vestmanna longur.

Mikumorgunin, tá vága-fólk vóru farin til Havnar at arbeiða og áðrenn flogrutan fór vestur, vóru bert tveir bílar við Sam, tá vit fóru úr Vestmanna til Oyrargjógv.

Eitt av starvsfólkunum umboð á Sam segði okkum, at hann hevur verið burtur í fimm vikur, og at broytingin hetta tíðarskeið var ógvuslig. Bert nøkur fá fólk vóru við flogrutuni, og so nøkur tandur aftrat.

- Ferðastreymin var ikki bert minkaður. Hann er steðgaður, sigur hann.

Farnar um tey áttali

Á Ellisheiminum í Miðvági er nógv at gera - bæði úti og inni. Stovnurin verður umvældur í løtuni, og menn ganga til og frá og smíða og bora við slíkum gangi, at tað órógv arbeiðið hjá starvsfólkunum á stovninum, og tey gomlu.

Búfólkini eru ógvuliga tolin, og Sigga Hvanná og Jacobina Nielsen, sum vit tosaðu við hildu, at tað sakar ikki so nógv at teir smíðaðu, men meira strævið var tað, tá teir boraðu.

Sigga og Jacobina eru báðar 81 ára gamlar og búgva á Ellisheiminum.

Tær kenna seg so ómetaliga væl í hugnaligu og rúmlig stovni, við útsýni út yvir bygðina og fjørðin.

Sigga Hvanná er úr Sørvági, men hevur seinastu 60 árin búið í Vági, hagar hon giftist og fekk tvey børn.

Maðurin Martin Hvanná, og hon hava búið á heiminum í eitt ár.

Jacoba Nielsen er úr Rituvík, men giftist til Sandavágs 24 ára gomul. Hon hevur verið gift tveir ferðir, og er einkja, og eigur try børn.

Frá slupptíðini til nútíðina

Henda mongunin fara Sigga og vit inn at hitta Jacobu. Vit ætla okkum at tosa um gamlar dagar og um nútíðina, við tær báðar, sum hava livað í so umbroytiligum tíðarskeiði, at kalla frá slupptíðini til nútíðar framkomnu teknologisku mennigina.

Lívið hjá Siggu Hvanná hevur fyrri stóran part verið merkt av, at heilsan hjá manninum hevur verið vánalig í nógv ár.

Hvat viðvikur Jacobu, so hevur hon verið byrg til hon fyrri ári síðani fekk sjúku, sum førði við sær, at hon noyðist at sita í koyristóli.

Tað hvorki sæst ella hoyrist á Siggu og Jacobu, at tær eru farnar um tey 80 árin. Tær siga so livandi frá sínari tíð, frá barnadögum.

Jacoba Nielsen:

- Vit vóru fimm systkin, og pápi hevði handil í Rituvík.

Sigga Hvanná og Jacoba Nielsen á Ellisheiminum í Miðvági:

Vit hava ikki livað yvir evni

- Vit søgdu okkara børnum - eins og foreldur okkara søgdu okkum - at tað var skeiðt at liva yvir evni, men eingin lurtaði eftir okkum, siga Jacoba og Sigga, sum nú eru farnar um tey 80 og búgva á Ellisheiminum í Miðvági

Jacoba og Sigga: - Vit eru nú so gamlar og hava livað okkara lív. Vit hava góðar umstøður her og eru nøgdar við lívið sum tað bleiv

vík. Tá var tað ikki so lætt at hava handil, og bert tað at hava pappír at balla vørna í, áttu vit ikki altíð. So gjørdu vit kramarhús úr avis-pappiri.

- Vit bóru eisini postin út og gingu við telefonboðum.

- Eg minnst tað sum rann eg allan samlan dagin, og eg var bara 12 ára gomul, tá eg

fór til gongu úr Rituvík til Runavíkar eftir postinum, og bar hann út tá eg kom heimaftur. So vóru tað telefonboðini, ið eisini skuldu berast út. Jú, vit høvdu nógv um at vera sum børn.

Pápi var ov góður av sær

- Ringar tíður vóru, og fólk áttu einki at keypa fyrri, men pápi var so góður av sær, at hann lat fólk vørur, hóast tey ikki kundu gjalda. Endin var, at pápi fór á húsagang við handlinum. Seinni fór

hann at selja fisk. Vit høvdu góðar barnadagar kortini, ikki so nógv at liva av, men vit vóru ongantíð svong.

Sigga: - Vit høvdu heldur ikki nógv, pápi var fiskimaður, men vit høvdu mat og klæðir upp á kroppin. Vit vistu ikki um annað, og kravdu ikki meir.

Um ungdomsdagarnar:

Sigga: - Eg fór suður til Vágs at arbeiða í fiski á hjá Jaspur Hjelm á Løghamri í 1932. Tá fóru ungfolk úr øllum Føroyum til Vágs og Tvøroyrar at arbeiða fisk,

frá apríl mánað og til október. Tey, sum vóru av bygð, sluppu heimaftur.

"Kikkenborg"

Tá sluppinnar komu heimaftur, kundu vit fáa arbeiði í turkarinum, men tað vóru oftast bygðafólkini, sum fingi hetta arbeiði. Arbeiðslønin var 25 oyru um tíman og fritt at búgva.

- Fiskagenturnar búið í sethúsi, sum varð kallað "Kikkenborg", og harkomnu ov mikið av mannfolki at vitja um kvøldarnar. Ein teirra var Martin, sum Sigga giftist við.

- Hann kom at vitja saman við hinum, men eg hugsaði ikki um tað. Hann mundi ikki fara at koma aftur, helt eg. Tá hann bleiv við at vitja millum túrarnar - hann var fiskimaður - endaði tað við, at vit vóru forlovaðir, og giftust fyra ár seinni.

Jacoba sigur frá, tá hon hiti fyrsta mann sín:

- Ein systir mín var gift á Skála, og hon hevði fólk búgvandi, sum arbeiddu ella høvdu ørindi í bygðini.

Systir mín lokkaði meg

- Hon ringdi til mín ein dagin, og bað meg koma at hjálpa sær. Hon hevði tveir gestir búgvandi, og nú hevði hon fingið krím.

- Eg spurdi, hvussu teir sóu út, sigur Jacoba brosan-di. Jú, systirin sigur, at annar hevur myrkt og krullut hár.

- Hetta segði hon helst bara fyrri at lokka meg at koma, tí hon visti, at mær dámdi so væl myrkt, krullut hár.

- Tá eg kom inn á Skála, hevði maðurin ongur krullur og var heldur ikki myrk-hædur, men ikki veit eg. Tað blivu so vit kortini.

Maður mín hevði til arbeiðis at seta motorar í skip, og tað vóru eisini ørindi hjá honum á Skipasmiðjuni á Skála. Vit giftust seinni og

Sigga Hvanná: - Nú siga fólk, at tíðirnar eru eins vánaligar sum í triátíðrunum. Tá høvdu vit ikki nógv, men vit liðu onga neyð. Vit vóru nøgd og kendu ikki til annað

fluttu til Sandavágs at búgva.

Sigga minnst aftur á tíðina í "Kikkenborg".

Har vóru tvær stovur, og fimm gentir úr Sørvági búið í aðran, og í hinari búið gentur úr Sumba. Á loftinum búið gentur úr Porkeri og Frøðba.

- Lønin var ikki stór, men sjálvandi vóru pengarnir meir verdir tá enn í dag, sigur Sigga. Verforeldrin vóru gomul, og synirnir noyðdust at lata til tey gomlu, sigur Sigga.

- Vit fluttu tí inn í eitt kamar hjá mammusystir Martin, sum var barnleys.

Jacoba Nielsen: - Vit lærdu av teimum gomlu, at vit skuldu arbeiða og vera sparín. Tað lærði vit eisini okkara børn, men tá vit tosa við ommubørnini, so halda tey okkum vera býtt